

Sygn. akt V KK 12/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSA del. do SN Dariusz Kala (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza,
w sprawie **W. S.**

ukaranego z art. 87 § 1a kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 kwietnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść ukaranego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 listopada 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 27 czerwca 2013 r.,

1. na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. uchyla zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w L. i postępowanie umarza;

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. S. oskarżono o to, że w dniu 20 października 2012 r. w miejscowości R. na drodze publicznej jechał jako kierujący rowerem drogą krajową nr 5 będąc w stanie nietrzeźwości - 1,46 ‰ alkoholu we krwi, II próba 1,34 ‰ alkoholu we krwi, III próba 1,18 ‰ alkoholu we krwi tj. o przestępstwo z art. 178a § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w L.:

1. Oskarżonego W. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w ilości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej, dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

2. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów oraz pojazdów mechanicznych objętych kategorią prawa jazdy A i A-1 na okres 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się wyroku.

3. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

4. Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. sąd rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył orzeczenie w całości zarówno, gdy chodzi o winę oskarżonego jak i wysokość wymierzonej kary.

1. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony W. S. dopuścił się czynu polegającego na kierowaniu na drodze publicznej rowerem, będąc w stanie nietrzeźwości oraz, że miało to miejsce o godzinie 15.15 w R., w sytuacji, gdy zebrane dowody - bez rażącego naruszenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. - nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

2. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu obrońca zarzucił obrazę następujących przepisów postępowania:

- a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na ocenie zeznań świadków, a także opinii biegłego, z nadmierną swobodą, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, na niekorzyść oskarżonego, a także poprzez oparcie ustaleń co do tego, kiedy oskarżony miał rzekomo spożywać alkohol na stwierdzeniu, iż wchłanianie alkoholu następuje w ilości 0,1 do 0,2 promila w ciągu godziny i dokonanie na tej podstawie stosownych wyliczeń;
- b) art. 424 k.p.k. polegającą na nienależyтым uzasadnieniu wyroku, który w znaczny sposób utrudnia prawidłową kontrolę odwoławczą, zwłaszcza poprzez brak rozstrzygnięcia i jakiegokolwiek wyjaśnienia, dlaczego Sąd I instancji przyjmuje, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu o godzinie 15.15, a jednocześnie wielokrotnie podkreśla, iż okolicznością potwierdzającą winę oskarżonego jest skazanie go przed Sądem Rejonowym w L. w sprawie II W .../12 za tożsame, zwłaszcza czasowo, wykroczenie z art. 97 k.w. przy czym w sprawie II W .../12 przyjmuje się, iż miało to miejsce o godzinie 15.25, co prowadzi do trudnego do zaakceptowania skutku, w myśl którego będące znamieniem przestępstwa i wykroczenia okoliczności w postaci czasu popełnienia obu przypisanych oskarżonemu - tożsamych czasowo czynów są różne;
- c) art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na nie rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, zwłaszcza w zakresie tego, iż z dowodów zebranych w sprawie II K .../13 ma rzekomo, zdaniem Sądu I instancji, wynikać, iż do rzekomego zdarzenia miało dojść ok. godziny 15.15, gdy tymczasem w sprawie II W .../12, w której przypisany oskarżonemu (obwinionemu) czyn był tożsamy pod względem czasu, przyjęto, iż do zdarzenia miało dojść ok. godziny 15.25;
- d) art. 201 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na opinii biegłego, która to opinia jest niepełna, niejasna, zwłaszcza w zakresie możliwości przypisania na jej podstawie oskarżonemu zarzucanego mu czynu;
- e) art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku obrony o wydanie opinii uzupełniającej przez biegłego w celu usunięcia wszelkich wątpliwości związanych z opinią biegłego, a zwłaszcza nieprzydatności pytania

sformułowanego przez organ przygotowawczy dla przypisania winy lub niewinności oskarżonemu W. S. oraz ustalenia, czy w świetle wiadomości specjalnych posiadanych przez biegłego wyniki stężenia alkoholu we krwi oskarżonego były możliwe, gdyby przyjąć wersję przedstawioną przez oskarżonego,

które to naruszenia miały wpływ na treść orzeczenia.

3. Na wypadek niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy zarzutów głównych opisanych w punkcie 1 i 2 apelacji na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. obrońca powyższemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego przez jej wymierzenie w postaci grzywny w wysokości 3000 złotych (150 zł x 200 stawek dziennych grzywny), a więc w granicach znacznie przewyższających stopień winy oskarżonego, społeczną szkodliwość czynu i wbrew celom kary przewidzianym w kodeksie karnym.

Odwołując się do powyższych zarzutów obrońca, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2 k.p.k., wniósł o zmianę orzeczenia sądu I instancji i o uniewinnienie oskarżonego W. S. bądź też ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w celu usunięcia m. in. rażących wątpliwości jakie zachodzą między sprawą II K .../13 a sprawą II W .../12, zwłaszcza w zakresie czasu popełnienia czynu, który zdaniem Sądu wypełniał jednocześnie znamiona wykroczenia z art. 97 k.w. i przestępstwa z art. 178 a § 2 k.k. oraz uzupełnienia opinii biegłego w zakresie wskazanym w apelacji.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w P.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił orzeczenia zawarte w pkt. 1, 2 i 3 wyroku,
- W. S. uznał za winnego popełnienia czynu jemu zarzucanego, z tym że przyjął, iż stanowi on wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. i za to wykroczenie, na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 87 § 1a k.w. wymierzył obwinionemu karę 2 000 zł (dwa tysiące) grzywny,
- na podstawie art. 87 § 4 k.w. orzekł wobec obwinionego W. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat,

2. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

3. obciążył oskarżonego W. S. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł w całości, wymierzając oskarżonemu nadto jedną opłatę za obie instancje w kwocie 200 zł.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 listopada 2013 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 czerwca 2013 r. (sygn. akt II K .../13), na korzyść ukaranego, wniósł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w P. oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 czerwca 2013 r. w całości.

Na podstawie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. autor kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego – art. 9 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na zmianie wyroku Sądu I instancji i błędne uznanie, że skazanie w odrębnym postępowaniu W. S. za popełnione w dniu 20 października 2012 r. wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. nie stanowi obrazy wymienionego art. 9 § 1 k.w., podczas gdy tenże obwiniony został uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 listopada 2012 r. (sygn. II W .../12) za wykroczenie z art. 97 k.w. popełnione w tym samym miejscu i czasie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą w postaci powagi rzeczy osądzonej, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

Odwołując się do tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. oraz zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego w L. i umorzenie postępowania.

Dodać jeszcze należy, że jak wynika z analizy karty dłużnika zamieszczonej w aktach wykonawczych sprawy II W .../12, W. S. 25.01.2013 r. uiścił grzywnę i koszty postępowania wynikające z wyroku nakazowego, który zapadł we wskazanej sprawie wykroczeniowej 22.11.2012 r. Wobec tego, zgodnie z art. 46 § 1 k.w., ukaranie za wykroczenie z art. 97 k.w. z upływem 25.01.2015 r. należało uznać za niebyłe, skoro upłynął okres dwóch lat od wykonania przez W. S. wymierzonej mu

kary. Ten stan rzeczy (zatarcie ukarania) zaistniał po dacie wniesienia przez Prokuratora Generalnego kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego – wniesiona na korzyść ukaranego – okazała się zasadna, zarówno w części wskazującej na zaistniałe, rażące naruszenie art. 9 § 1 k.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. skutkujące bezwzględną przyczyną odwoławczą w postaci powagi rzeczy osądzonej (art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.), jak i w części, w której autor kasacji domagał się uchylecia wyroku sądu drugiej instancji oraz zmienionego nim wyroku sądu pierwszej instancji i umorzenia postępowania.

Przechodząc do wyjaśnienia przyczyn wydania przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia zamieszczonego w sentencji wyroku tego sądu, należy nadmienić, że mimo braku na gruncie kodeksu wykroczeń odpowiednika art. 11 § 1 k.k. („ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo”), nie jest dopuszczalne dwukrotne ukaranie tej samej osoby za ten sam czyn będący wykroczeniem. Dla stwierdzenia powyższego zakazu nie ma znaczenia to, czy postępowania co do tego samego czynu tej samej osoby toczą się odrębnie (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie wobec przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że zachowanie oskarżonego pierwotnie uznawane za przestępstwo, z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k. powinno być uznane za wykroczenie), czy też rozstrzyga się co do tego samego czynu tej samej osoby w jednym postępowaniu.

Przechodząc do uzasadnienia powyższego stanowiska wypada zauważyć, że w doktrynie na tle art. 9 § 1 k.w. („Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę...”) trafnie wskazuje się w odniesieniu do sytuacji, która przywołana została w kasacji Prokuratora Generalnego, że polskiemu prawu obce jest pojęcie „idealnego zbiegu wykroczeń, które polega na uznaniu, że sprawca dopuszcza się tylu wykroczeń, ile przepisów naruszył swoim czynem” (A. Marek, Prawo wykroczeń - materialne i procesowe, Warszawa 2008, s. 66). Jeśli w odrębnych postępowaniach doszło do ukarania za tożsamy czyn (*idem*) mający status wykroczenia, zachodzi stan o jakim traktuje art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., skutkujący bezwzględną przyczyną odwoławczą w postaci powagi rzeczy

osądzonej (art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.). Jeśli zaś doszło do uprawomocnienia się orzeczeń zapadłych w odrębnych postępowaniach prowadzonych co do tej samej osoby o ten sam czyn będący wykroczeniem, przywrócenie stanu zgodnego z prawem możliwe jest poprzez wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w wyniku którego powinno dojść do wzruszenia orzeczenia zapadłego później (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 26.09.2002 r., I KZP 22/02, OSNKW 2002/11-12/107). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego słusznie spotkało się z pełną aprobatą w piśmiennictwie prawniczym, w którym wskazano, że „art. 9 k.w. pośrednio wyraża zasadę, że jeden czyn może stanowić tylko jedno wykroczenie (...); ukaranie sprawcy wykroczenia za dwa wykroczenia w wypadku, gdy ten sam czyn wyczerpywał znamiona zawarte w dwóch przepisach powoduje, że postępowanie później prawomocnie zakończone dotknięte jest wadą w postaci *rei iudicatae*” (R. Stefański, Przegląd uchwał Izby Karnej SN w zakresie prawa karnego materialnego, prawa karnego wykonawczego, prawa karnego skarbowego i prawa wykroczeń za 2002 r., WPP 2003, nr 1, s. 109 – 110).

Tak więc relacje między osądzonymi w odrębnych postępowaniach wykroczeniami tej samej osoby, w sytuacji stwierdzenia stanu *idem*, są całkowicie jasne z punktu widzenia treści art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. Postępowanie, w którym miałyby dojść do wydania orzeczenia późniejszego w relacji do wcześniejszego prawomocnego orzeczenia, powinno zakończyć się umorzeniem. W niniejszej sprawie tak się nie stało, mimo, że Sąd Okręgowy w P. nie miał wątpliwości, że czyn, za który zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji ostatecznie ukarał W. S. był tożsamy (mimo odmiennej kwalifikacji) z czynem, za który ukarano W. S. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w L. z 22.11.2012 r. Niezbiecie potwierdza tę okoliczność treść wyводу uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, w którym wskazano, iż „nie ma wątpliwości, że przedmiotem postępowania wykroczeniowego II W .../12 oraz niniejszego postępowania karnego, był historycznie tożsamy czyn popełniony przez W. S. 20.10.2012 r.” (k. 10 uzasadnienia). Jedynie wadliwa ocena prawna zaistniałej sytuacji przywiodła Sąd Okręgowy w P. do uznania, że władny jest ukarać W. S. za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. mimo, że wcześniej ukarano go już prawomocnie za wykroczenie z art. 97 k.w.

Rozwijając wątek tożsamości czynu W. S. należy nadmienić, że w wyroku nakazowym przyjęto czas popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w.: „20.10.2012 r. ok. godz. 15.25”, zaś w wyroku Sądu Okręgowego w P. zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w L.: „20.10.2012 r. ok. godz. 15.15”. Te różnice co do ustalonych minut popełnienia czynu nie mogą być tutaj przesądzające, gdyż w obu wyrokach użyto zwrotu „około”. Nie może także budzić najmniejszych wątpliwości, że zachowanie W. S., które stało się następnie kanwą prowadzonych wobec niego dwóch postępowań (II W .../12 i II K .../13) zostało ustalone w postępowaniu II K .../13 przede wszystkim na podstawie zeznań dwóch świadków – Policjantów M. N. i Ł. G. (rozpoczęli oni służbę patrolową w miejscowości R. 20.10.2012 r. około godziny 15.15). Zeznania świadka Ł. G. złożone w sprawie wykroczeniowej II W .../12 konweniowały z tymi, które złożył w postępowaniu II K .../13 . Opisał on więc w sposób tożsamy w sprawie II W 1.../12 ten sam fragment rzeczywistości odnoszący się do zachowania W. S. w dniu 20.10.2012 r., który stał się podstawą ukarania tej osoby w sprawie II K .../13 . Z kolei z zeznaniami Ł. G. zgodne były zeznania M. N.

Co prawda w opisie czynu zawartym w wyroku nakazowym wydanym w sprawie II W .../12 wskazano, że W. S. kierował rowerem na drodze publicznej jadąc po chodniku, zaś w wyroku wydanym w sprawie II K .../13 nie doprecyzowano, że W. S. poruszał się po chodniku (określono jedynie, że poruszał się drogą publiczną mającą status drogi krajowej), jednak ta okoliczność nie może podważyć tego, że mamy tutaj do czynienia z *idem*. Po pierwsze bezspornie W. S. poruszał się rowerem w czasie, w którym został zaobserwowany przez świadków M. N. i Ł. G., po chodniku drogi publicznej (drogi krajowej). Po drugie, jak wynika z analizy art. 2 pkt 1 i 1a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.) oraz z art. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r., poz. 115 ze zm.) droga, a w tym droga publiczna, to wydzielony pas terenu składający się z jezdni, pobocza, chodnika (...). Tak więc chodnik to element składowy drogi publicznej.

Na zakończenie należy stwierdzić, że czyn W. S. osądzony w sprawie II K .../13 zakwalifikowano z art. 87 § 1 a k.w., zaś czyn tej osoby osądzony w sprawie II W .../12 zakwalifikowano z art. 97 k.w. Mamy więc tutaj tożsamy przedmiot

zamachu jakim jest „bezpieczeństwo i porządek w komunikacji” (vide tytuł rozdziału XI k.w.).

Reasumując, wobec stwierdzenia, że zachodzi tożsamość miejsca, czasu oraz przedmiotu zamachu pomiędzy wykroczeniami, za które ukarano W. S. w sprawach II K .../13 i II W .../12, stwierdzić należy istnienie stanu *idem* w rozumieniu art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. Skoro tak, Sąd Okręgowy w P. przypisując W. S. popełnienie wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. dopuścił się rażącego naruszenia art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. skutkującego bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

Na zakończenie trzeba nadmienić, że stwierdzeniu powyższego stanu rzeczy nie stało na przeszkodzie to, że w dacie wyrokowania przez Sąd Najwyższy ukaranie zaistniałe w sprawie II W .../12 uznać należało za niebyłe w rozumieniu art. 46 § 1 k.w. W. S. 25.01.2013 r. uiszczył bowiem grzywnę i koszty postępowania wynikające z wyroku nakazowego II W .../12, a więc dwuletni okres niezbędny do zatarcia ukarania za wykroczenie z art. 97 k.w. upłynął z dniem 25.01.2015 r.

Po pierwsze, Sąd Najwyższy rozpoznając kasację zasadniczo bada zaskarżone orzeczenie z perspektywy, która istniała w dacie jego wydania (zob. też P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz – tom III, Warszawa 2007, s. 288).

Po drugie, nie sposób przyjąć, aby instytucja zatarcia skazania (ukarania), która ze swej istoty ma działać na korzyść osoby osądzonej, nie miałyby znaleźć swego zastosowania z punktu widzenia treści art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. jedynie dlatego, że w dacie orzekania kasacyjnego skazanie (ukaranie) uważa się za niebyłe. Zatarcie skazania (ukarania), mając charakter humanitarny, wprowadza swoistą fikcję niekaralności, co oznacza, iż dana osoba jest uważana w świetle prawa za osobę niekaraną, a usunięcie konsekwencji prawnych skazania (ukarania) ma ułatwić skazanemu (ukaranemu) powrót do normalnego życia. Zatarcie skazania (ukarania) nie daje jednak podstaw do przyjęcia, iż skazanie (ukaranie) nie wywołało w porządku prawnym żadnych skutków prawnych. Zatarcie skazania (ukarania) nie może więc oznaczać anulowania treści wyroku, a więc wyeliminowania go z mocą wsteczną (*ex tunc*) z porządku prawnego, jako w ogóle

niewydanego i nieistniejącego (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia SN z 28.10.2009 r., I KZP 24/09, OSNKW 2009/12/105).

Reasumując, uznanie ukarania w sprawie II W .../12 za niebyłe (art. 46 § 1 k.w.) nie mogło wywołać w postępowaniu kasacyjnym skutku niekorzystnego dla W. S. w postaci niemożności uznania, że Sąd Okręgowy wyrokując 25.11.2013 r. rażąco naruszył dyspozycję art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. Instytucja z art. 46 § 1 k.w. powinna bowiem oddziaływać jedynie na korzyść ukaranego.

Tak więc Sąd Najwyższy uznając kasację Prokuratora Generalnego za w pełni zasadną z uwagi na zaktualizowanie się bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 111 k.p.s.w.), na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z 25.11.2013 r. oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w L. z 27.06.2013 r. i postępowanie umorzył.

Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa (art. 118 § 2 k.p.s.w.; art. 638 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w.).